

Spiritul urcă fără nichel

Flavius

Mă împlinesc în tot ce scriu,
pun sufletu'-n cuvinte cum grâul în pâine.

Căldura-nfloreste seva ce se coace-n fructe,
verdele respiră-n frunze aerul proaspăt,
se rotunjește coroana răcoroasă a cucului.

Noapțile se vor trezi singure.

Se resorb gândurile din fântânile memoriei,
nervii se prelungesc în ramuri subțiri,
simt cum ninge-n mine cu fluturi
spre noduroasele taine ale iubirii.

Voi gândi rotundul să-nchidă femeia
concentric într-o lume ce tot crește
până se va însera la fel de suplă către noapte
și păstrează pe buze roua ce s-a strâns
rotind pe deasupra răbdare,
așteptarea inimii în care mă scald.

Spiritul urcă fără nichel
grăbit pe scara cifrelor ireale,
unghiuri de timp se deschid fără brațe
în ochii tăi de chihlimbar.

Îmi eliberez trupul de întâmplări,
umbra nu mai face pași spre copaci,
nu se mai nasc idei ce sar peste bariere.

Se vor trezi pădurile tăiate și se vor bucura ierburile,
câmpiile se vor înstrăina și ele la liber.

Acțiunea se va sfârși asemenea vieții,
munții își vor recuceri vechii stăpâni,
pietrele vor rămâne pe loc
și totul va fi dodoloț
cum a mai fost.